

РЕШЕНИЕ

№ 2865

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 27.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **789** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Ж. Г. и Н. Г., депозирана чрез адв. Х., срещу отказ за изплащане на обезщетение за отчуждаване, обективиран в писмо изх. № СОА22-ГР94-6721/ 30. 12. 2022 г. на кмета на Столична община.

В жалбата се сочат подробни аргументи за незаконосъобразност на постановения отказ, като се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание жалбоподателите се представляват от адв. К., който поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорвания акт.

Ответникът - кметът на Столична община чрез своя процесуален представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № СОА20-РД40-23/12. 02. 2021 г. на кмета на Столична община е отчужден ПИ с проектен идентификатор 68134.1007.2672 /застроен/ с площ 181 кв.м. и сграда с проектен идентификатор 68134.1007.267.1 с площ от 46 кв.м., съгласно скица-проект за изменение на КККР, представляващ реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.1007.267 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-108/ 13. 12. 2016 г. на Изпълнителния директор на АГКК, във връзка с реализацията на обект Изграждане на [улица]в участъка от [улица]до [улица]- поетапно" - публична

общинска собственост.

Със заповедта се определя парично обезщетение за собствените на 140 кв. м. - Ж. С. Г. и Н. Т. Г. и за неустановен собственик на 41 кв.м., съобразно разпоредбата на чл. 29, ал. 2 от ЗОС. Така постановеният административен акт е обжалван по съдебен ред, като с влязло в сила Решение № 3527/ 26. 05. 2022 г. по адм. дело № 2982/ 2021 г. по описа на Административен съд - София град, заповедта е изменена единствено в частта относно определеното парично обезщетение.

Паричното обезщетение за отчуждения недвижим имот е изплатено на 14. 09. 2022 г. Със заявление № СИС22-ГР94-201-1 от 26. 10. 2022 г. Ж. Г. и Н. Г. са поискали от кмета на Столична община да приеме, че са установили собственост върху 35 кв.м. от общо 41 кв.м., които по заповедта на кмета са определени като такива на неустановен собственик, поради което молят да им бъде изплатена сумата от 20 042, 05 лева при равни части за всеки от двамата заявители.

Към заявлението е приложен констативен Нотариален акт за собственост № 15, том IV, рег. № 10767, дело № 579/ 17. 10. 2022 г., с който на основание чл. 587, ал. 1 от ГПК са признати за собственици на поземлен имот с идентификатор № 68134.1007.267 по КККР на [населено място], [улица], с площ от 431 кв.м., с трайно предназначение на територията - урбанизирана, с начин на трайно ползване - ниско застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план - имот № 118. Към заявлението са представени също скица на имота и комбинирана скица.

С обжалваното писмо Ж. Г. и Н. Г. са уведомени, че приложеният към Заявление вх. № СИС 00-ГР94-201/1 от 26. 10. 2022 г. Нотариален акт за собственост № 15, том IV, рег. № 10767, дело № 579/ 17. 10. 2022 г. е изготвен след отчуждаването на имота и преминаването му в патримониума на Столична община. Посочено е също, че съгласно императивната разпоредба чл. 29, ал. 2 от ЗОС, когато собственикът на имота не може да бъде установен, обезщетението се изплаща на лицето, което установи правата си по съдебен ред.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок и срещу административен акт, подлежащ на съдебно оспорване, от надлежни страни - адресати на оспорвания акт и при наличие на правен интерес.

Писмо изх. № СОА22-ГР94-6721/ 30. 12. 2022 г. на кмета на Столична община представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК и подлежи на съдебен контрол. Видно от съдържанието на писмото, макар да не е посочено изрично, същото обективира отказ за изплащане на сумата от 20 042, 05 лева във връзка с подадено заявление № СИС22-ГР94-201-1 от 26. 10. 2022 г. на Ж. Г. и Н. Г.. В такава насока е и съдебната практика, като Върховният административен съд е имал повод да се произнесе по аналогичен случай с Решение № 7086/ 11. 06. 2021 г. по адм. дело № 4353/ 2021 г. по описа на ВАС.

Поради това жалбата е допустима. При извършване на преценка относно нейната основателност, съдът съобрази следното:

Разпоредбата на чл. 29, ал. 2 от ЗОС, на която се позовава ответникът в оспореното писмо, предвижда, когато собственикът на имота не може да бъде установен или е с неизвестен адрес, както и в случаите, когато съществува спор между няколко лица за

правото върху дължимото обезщетение или за права върху отчуждавания имот, обезщетението се внася в банката по сметка на общината. В тези случаи банката изплаща обезщетението на лицето, което установи правата си по съдебен ред по нареждане на кмета на общината. Задължението по чл. 29, ал. 2 от ЗОС има за цел да обезпечи последващо изпълнение на парично задължение на общината към лицето, което установи правото си на собственост върху отчуждаваните имоти по съдебен ред, като за изпълнението му не е установен срок.

В конкретния случай Ж. Г. и Н. Г. са представили Нотариален акт за собственост № 15, том IV, рег. № 10767, дело № 579/ 17. 10. 2022 г., с който на основание чл. 587, ал. 1 от ГПК са признати за собственици на поземлен имот с идентификатор № 68134.1007.267 по КККР на [населено място], [улица], с площ от 431 кв.м., с трайно предназначение на територията - урбанизирана, с начин на трайно ползване - ниско застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план - имот № 118.

Съгласно чл. 29, ал. 3, т. 2 от ЗОС имотът се смята за отчужден в случаите по ал. 2 - от датата, на която паричното обезщетение, определено в заповедта по чл. 25, ал. 2, бъде преведено в банка по сметка на общината.

Обезщетението е преведено по сметка на общината на 14. 09. 2022 г., от която именно дата е настъпил транслативният ефект и отчужденият поземлен имот представлява публична общинска собственост. Представеният констативен нотариален акт е издаден след влизане в сила на отчуждителната заповед, като със същия нотариален акт Ж. Г. и Н. С. са признати за собственици и на вече отчуждената част от имота. Предвид това правилно административният орган е приел, че лицата следва да установят правото си на собственост към датата на издаване на оспорената заповед по съдебен ред, едва след което да се изплати дължимото обезщетение.

В конкретния случай жалбоподателите сочат, че предвид издадения констативен нотариален акт, действителната площ на имота е 431 кв. м., а не 400 кв.м., както е посочено в предходния нотариален акт от 1992 г., като според тях не е необходимо установяване на правото на собственост по съдебен ред, тъй като същото е извършено по нотариален ред и липсва спор за собственост, като възникналият спор за 41 кв. м., каквато е разликата между старата площ на имота 267 и площта, посочена в нотариалния акт от 1992 г., е решен чрез подписването на споразумение със съсобствениците на съседния имот, което е одобрено от съда по адм. дело № 8594/ 2021 г. на АССГ.

В конкретния случай оспорваният отказ е правилен, доколкото разпоредбата на чл. 29, ал. 2 от ЗОС е императивна и правото на собственост върху посочените 41 кв. м. към момента на издаване на оспорваната заповед може да бъде доказано по исков път пред компетентния граждански съд чрез предявяване на установителен иск за собственост.

Горните аргументи мотивират съда да приеме, че обжалваният отказ за изплащане на обезщетение за отчуждаване, обективизиран в писмо изх. № СОА22-ГР94-6721/ 30. 12. 2022 г. на кмета на Столична община, е законосъобразен, поради като жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода от спора, искането на процесуалния представител на Столична община за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. При определяне на размера съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като взе предвид фактическата и правна сложност на делото,

процесуалната активност на пълномощника – юрисконсулт и броя на проведените съдебни заседания, съдът прие, че в полза на Столична община следва да се присъдят разноски в размер на 100 /сто/ лева.

По изложените аргументи и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. Г. и Н. Г. срещу отказ за изплащане на обезщетение за отчуждаване на имот, обективиран в писмо изх. № СОА22-ГР94-6721/ 30. 12. 2022 г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Ж. Г. и Н. Г. да заплатят на Столична община сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: